

## POSTANOWIENIE

Dnia 28 stycznia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Józef Frąckowiak

w sprawie z powództwa J. S.

przeciwko H. D.

z udziałem interwenienta ubocznego po stronie pozwanego A. [...] Spółki z o.o.

Oddział w P. z siedzibą w W.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 28 stycznia 2016 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powódki

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 3 września 2014 r., sygn. akt I ACa [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania  
i zasądza od powódki na rzecz interwenienta ubocznego  
kwotę 1800 (tysiąc osiemset) zł tytułem zwrotu kosztów  
postępowania kasacyjnego.**

### UZASADNIENIE

Określone w art. 398<sup>4</sup> § 2 k.p.c. wymaganie uzasadnienia w skardze kasacyjnej wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania zostaje spełnione, jeśli skarżący wykaże, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba

wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398<sup>4</sup> § 2 k.p.c. może być zatem osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Powódka J. S. we wniesionej skardze kasacyjnej od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 3 września 2014 r. wniosek o jej przyjęcie do rozpoznania oparła na przesłance wskazanej w art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1 i 2 k.p.c. Szczegółowa analiza uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie pozwala na stwierdzenie, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne oraz aby istniała potrzeba wykładni przepisów prawa budzących poważne wątpliwości. Przyjęty w polskim prawie model postępowania sądowego wywołanego skargą kasacyjną spełnia wymogi wynikające z Konstytucji RP oraz art. 6 Europejskiej Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności. Jak wskazuje sama skarżąca potwierdza to konsekwentnie Sąd Najwyższy oraz potwierdził to wielokrotnie Trybunał Konstytucyjny (vide przykładowo wyrok z dnia 14 października 2008 r., SK 6/07 TK ZU nr 8/A/2008, poz. 137 oraz wyrok z dnia 1 lipca 2008 r., SK 40/70, OTK-A 2008, nr 6, poz. 101). W modelu tym, mając na uwadze potrzebę zapewnienia tego, aby postępowanie nie było nadmiernie przewlekłe, przyjmuje się, że skarga kasacyjna nie służy do uruchomienia postępowania, w którym po raz kolejny bada się ustalenia faktyczne i ocenia przedstawione przez strony dowody. Sąd Najwyższy jest bowiem sądem prawa, a nie sądem faktów. Warto w tym kontekście zauważyć, że skarżąca w zakresie roszczenia rozpoznawanego pierwotnie, na kanwie którego pojawiło się roszczenie do pozwanego, miała okazję czterokrotnie przedstawiać dowody na poparcie swoich twierdzeń. To, że cztery orzekające w sprawie sądy nie ustaliły stanu faktycznego zgodnie z oczekiwaniami skarżącej, wskazuje, że nawet dopuszczenie do rozpoznania sprawy przez więcej niż dwie instancje, czego

domaga się w istocie skarżąca kwestionując zgodność art. 398<sup>3</sup> § 3 k.p.c. z Konstytucją i Konwencją, nie wystarczyła, aby zapewnić prawo do rzetelnego i sprawiedliwego, w ocenie skarżącej, procesu. Co do zarzutu potrzeby wykładni art. 231 k.p.c., to podkreślić należy, że skarżąca nie wskazała, które wnioski orzekających w sprawie sądów miałyby stanowić naruszenie art. 231 k.p.c. Ustalanie wykładni art. 29 § 3 kodeksu pracy w związku z art. 232 k.p.c., art. 6 k.c., nie ma zaś znaczenia dla rozpoznawanej sprawy. Wskazać należy, że nie zachodzi również nieważność postępowania, którą Sąd Najwyższy bierze pod rozwagę - w granicach zaskarżenia - z urzędu (art. 398<sup>13</sup> § 1 k.p.c.).

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398<sup>9</sup> § 2 k.p.c.).

Na wniosek interwenienta ubocznego zawarty w odpowiedzi na skargę kasacyjną Sąd Najwyższy orzekł o kosztach postępowania kasacyjnego na podstawie art. 98 § 1 i 3, art. 108 § 1 w zw. z art. 391 § 1 i art. 398<sup>21</sup> k.p.c.